

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.56/2023/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2023. június 13. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali vesztegetés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. január 26. napján kihirdetett 29.B.417/2022/6. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. év január hó 26. napján megtartott előkészítő ülésen kihirdetett ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli hivatali vesztegetés büntetében [Btk. 293. § (1) és (2) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül – 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra abban az esetben, ha büntetés végrehajtását elrendelik. Rendelkezett végül a törvényszék az eljárás során lefoglalt tárgyakról is.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.88/2023/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vádlott a bűnösségét beismerte, amelyet a bíróság a végzésével elfogadott. Az ítélet történeti tényállása a vádirati tényállással megegyező, ennek alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű. A cselekmények jogi minősítése is törvényes, azonban tévedett a törvényszék a büntetés mértékének meghatározása során. E

körben azt emelte ki a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy a vádhatóság a halmazati büntetés középértékéhez viszonyítva már eleve méltányosan ajánlotta meg a váddal egyező beismerés esetére a kiszabadandó büntetés mértékét, továbbá a felfüggesztés időtartama sem volt eltúlzottnak tekinthető, mert a vádlott rövid idő alatt három alkalommal került összeütközésbe a törvénnyel, még akkor is, ha ezek egy meglehetősen nehéz életszakaszában történtek is. Rámutatott, hogy a törvényszék által kiszabott büntetés mértéke és a próbaidő tartama sem elegendő a Btk.-ban meghatározott büntetési célok eléréséhez, különös tekintettel arra, hogy a korrupciós jellegű bűncselekmények meglehetősen elszaporodottak. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság akként változtassa meg a törvényszék ítéletét, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa a szabadságvesztés és a próbaidő tartamának felemelésével.

[4] Az ellentétes irányú fellebbezések nem alaposak.

[5] A másodfokú bíróság a felülbírálat keretében először annak terjedelmét vizsgálta, amelynek során megállapította, hogy az a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében korlátozott. A vonatkozó eljárásjogi rendelkezés kimondja, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. A Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja értelmében fellebbezésnek van helye kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama miatt is. Az ellentétes irányú fellebbezések sem a tényállást, sem a minősítést nem vitatták, mindössze a büntetés súlyosítását, illetve enyhítését szorgalmazták. Erre figyelemmel állapította meg az ítéltábla, hogy korlátozott a felülbírálat terjedelme.

[6] Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt ok. Törvényesen fogadta el az előkészítő ülésen Terhelt1nak a vádirati történeti tényállással egyező és a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomását. A Fővárosi Törvényszék 29.B.417/2022/6. számú – nyilvános előkészítő ülésről készült – jegyzőkönyvéből ugyanis egyértelműen nyomon követhető volt az elsőfokú bíróság eljárásának minden mozzanata, így annak törvényessége is ellenőrizhető volt. Ennek során megállapította a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a Be. 504. § (1) és (2) bekezdéseinek vizsgálata alapján indokoltan és megalapozottan fogadta el Terhelt1 váddal egyező beismerő vallomását és a tárgyalásról lemondását. A jegyzőkönyvből az is megállapítható, hogy a vádlottat a törvényszék valamennyi – a törvényben rögzített - jogára kioktatta, azokat Terhelt1 megértette és ennek eredményeként mondott le a tárgyaláshoz való jogáról. Az elsőfokú bíróság a Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározottaknak megfelelően részletesen vizsgálta a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata elfogadásának feltételeit, majd ezek tisztázását követően törvényesen és megalapozottan fogadta el I. számú végzésében a beismerő nyilatkozatot.

[7] Mindezek alapján megalapozottan foglalt állást a Fővárosi Törvényszék a vádlott bűnösségét illetően és a cselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jog rendelkezéseinek.

[8] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, köztük a vádlott beismerő vallomását. E körben

azonban nyomatékositotta, hogy ezt jelentősebb súllyal vette figyelembe, azonban ennek indokát nem adta. Az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a beismerő vallomás különös nyomatékára történő utalásával nem ért egyet, ezért azt az indokolásból mellőzi. A beismerő vallomás a törvényi rendelkezések értelmében és a Kúria 56. számú Büntető Kollégiumi véleményében megfogalmazottak szerint is mindenkor enyhítő körülmény, tehát ilyenként értékelendő akkor is, ha azt a vádlott nem előkészítő ülésen, hanem tárgyaláson teszi meg. Különös nyomatékot pedig nem kap attól, hogy a vádlott a beismerő vallomást előkészítő ülésen teszi meg, mert ennek kizárólag eljárásjogi következménye van, nevezetesen, hogy a tárgyalás jogáról lemondva, előkészítő ülésen fejeződik be a büntetőeljárás. A beismerő vallomás azonban az anyagi jogi jogkövetkezmények szempontjából ugyanaz, tehát mind előkészítő ülésen, mind tárgyaláson azonos értékű enyhítő körülmény. Helyesen értékelte enyhítő körülményként az elsőfokú bíróság a vádlott megbánását, az elkövetéskori nehéz élethelyzetét, továbbá azt, hogy terápiát is igénybe vett ezen élethelyzetének megoldásához, amely hozzájárul ahhoz, hogy többé ne sodródjon bűncselekményekbe.

[9] Ilyen körülmények között a törvényszék által kiszabott szabadságvesztést az ítéltábla is törvényesnek, megfelelően egyéniesítettnek és tetterányosnak találta, amely az ügyészi érveléssel ellentétben alkalmasnak látszik a Btk. 79.§-ában meghatározott valamennyi büntetési cél eléréséhez. Ezért az ítéltábla nem osztotta a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezésben foglaltakat, miként a további enyhítést szorgalmazó védelmi fellebbezéseket sem találta alaposnak. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke és a próbaidő tartama nemcsak elegendő, hanem egyben szükséges is ahhoz, hogy a jövőben sem a vádlott, sem pedig más ne kövessen el hasonló deliktumot.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében a törvényszék ítéletét – összességében helyesnek mondható indokaira tekintettel – a Be. 598. § (2) bekezdés II. fordulatában szabályozott tanácsülésen eljárva, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye a Be. 615. § (5) bekezdésére figyelemmel.

Budapest, 2023. június 13. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.417/2022/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.56/2023/5. számú végzése folytán a 2023. év június hó 13. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. június 13. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke